

[Stegger Nielsen.]

troludvalgets Opgave var blevet begrænset til, at det kun skulde beskæftige sig med det rent økonomiske vedrørende Teatrets Drift og ikke tillige have Indseende med den kunstneriske Side af Teaterchefens Virksomhed, ligesom Flertallet ikke havde set, at Udvalgets Medlemstal ikke var blevet forhøjet fra 3 til 5. Yderligere har Udvalget haft sin Opmærksomhed henvendt paa § 18, og det er i alt Fald et Flertals Opfattelse, at § 18's Ordlyd dækker dette, at skulde Forsøget med Dobbeltscenen mislykkes, kan den Nyordning, Rigsdagen til sin Tid skal træffe angaaende det kongelige Teater, selv om man ønsker at bevare Teatret som en Nationalscene, ikke blive den nuværende Ordning, der støtter sig paa Lovene af 1903 og 1911, hvorefter Statskassen faktisk gaar ind for Dækning af Teatrets samlede Underskud efter Forstrækningssystemet. Vi maa mene, at hvis det beklagelige skulde indtræffe, at den Ordning, som vi nu er i Færd med at skabe her paa Rigsdagen, ikke skulde kunne holde, maa der til sin Tid træffes en Ordning af Rigsdagen efter Grundlaget fra før 1903, saaledes at det, som man fra Rigsdagens Side vil give for at opretholde Nationalscenen, bevilges paa normal Maade, nemlig paa de aarlige Finanslove, hvilket aldeles ikke sker nu. Det mener i hvert Fald vort Parti at maatte sige allerede her ved anden Behandling, at saaledes opfatter vi denne Paragraf. Jeg har egentlig al Grund til at tro, at den højtærede Minister er enig med os heri, men vil gerne bede Ministeren udtale sig herom.

Der har fra alle Sider indenfor Udvalget været Enighed om, at den Nyordning, som her er i Færd med at træde ud i Livet, er en naturlig Følge af Dobbeltsceneprojektets Gennemførelse, og vi ser meget vel, at de mange Forhandlinger og Konferencer, der vil blive nødvendige for Ministeren som Følge af hele dette Forhold, kræver, at der træffes en Ordning, og at den træffes hurtigt. Som Følge heraf har vi indenfor Udvalget undladt at stille Ændringsforslag for ikke at sinke Sagen, og jeg skal da paa hele Udvalgets Vegne tillade mig at indstille Lovforslaget til Vedtagelse uforandret i det høje Ting.

Undervisningsministeren (Borgbjerg): Det er mig en Tilfredsstillelse, at Udvalget enstemmigt har besluttet at fremme Lovforslaget uændret, skønt der har været delte Meninger i Udvalget og endogsaa et Flertal for visse Ændringer af Enkeltheder. Paa

disse Ændringsønsker skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind, men henvise til mine Udtalelser ved Sagens første Behandling.

Den ærede Ordfører for Udvalget omtalte, hvad der vilde ske, hvis dette Forsøg — hvad han jo meget haabede ikke maatte blive Tilfældet — skulde mislykkes, og sagde, at saa dækker § 18 den Opfattelse, at 1911- og 1903-Ordningen kan vi i hvert Fald ikke falde tilbage paa. Det er jo for saa vidt rigtigt, som der staar for det første, at Ministeren er forpligtet til at fremsætte Forslag til en Nyordning, men dernæst udtrykkelig staar — det var det, der blev indført i Folketinget under Udvalgsbehandlingen —, at 1911-Ordningen, som vi vilde falde tilbage paa, kan ikke være længere end til Udløbet af det Teateraar, som følger efter Institutionen Dobbeltscenens Opløsning. Naturligvis kan ingen Rigsdag og Regering binde Fremtidens Rigsdage og Regeringer afgørende, saa vi kan ikke i dette Øjeblik sværge paa, at en Rigsdag og Regering ikke om 5 Aar eller 10 Aar, eller hvornaar det nu maatte være, vil vedtage f. Eks. at forlænge Loven af 1911 et Aar for at faa endnu mere Tid til at drøfte Nyordningen. Men jeg vil ikke antage, at det vil ske, og jeg vil ikke ønske det, i den Grad uheldigt mener jeg Forstrækningssystemet i Loven af 1903, og navnlig i Loven af 1911, som blev permanent, medens Loven af 1903 kun var midlertidig, har virket.

Men saa opkastede den ærede Ordfører det Spørgsmaal: Hvad vil der ske, hvis nu Rigsdagen ikke kan enes om noget nyt, og hvis Aaret udløber og Loven af 1911 endeligt bortfalder? Det ærede Medlem vilde gerne høre min Mening derom, og jeg kan ganske bekræfte den ærede Ordførers Opfattelse, saaledes som jeg ogsaa har haft Lejlighed til at gøre det gældende under Samraad med Udvalget. Saa falder vi tilbage paa Ordningen fra før 1903, den Ordning, der gjaldt fra Midten af Halvfjerdserne til 1903, da Teatrets Budget var optaget paa Finansloven. Det kongelige Teater vil da fremdeles være Statsejendom, som maa administreres, som har visse Indtægter og visse Udgifter; disse maa optages paa det aarlige Finanslovsforslag. Vil saa Rigsdagen og Regeringen vedtage, at det skal drives som Teater, kan de gøre det, vil de vedtage, at det skal drives paa anden Maade, kan de gøre det, vil de vedtage, at det skal bortlejes eller bortforpagtes, kan de gøre det. Teatrets Drift som Teater eller Ikke-Teater vil afhænge af den aarlige Bevillingsmagts Opfattelse og Afgørelse. Det vilde være ren, direkte Statsdrift,